

Ocupació per a la plena integració

L'ocupació com a primer pas per a la plena integració

Un dels grans objectius que el nostre col·lectiu persegueix amb més insistència és treballar per aconseguir un món més lliure, més just i socialment més equilibrat. Per anar avançant vers aquests objectius cal promoure un repartiment més equitatiu de les oportunitats d'accés al treball i no goso dir de la riquesa perquè no se'm pugui titllar de comunista reaccionari, i incrementar a la vegada els actuals nivells de solidaritat i de responsabilitat.

Cal pensar que encara que sembli impossible fa més de 20 anys que tenim una normativa legal en relació a la inserció laboral de les persones amb discapacitat que no s'acompleix.

Per això, volem concentrar gran part dels nostres esforços a canviar aquesta situació i per tant rebaixar els índexs d'atur dintre del nostre col·lectiu, que tripliquen els de la població sense discapacitat.

Hi ha moltes raons, entre les que volem destacar: la manca d'informació que tenen les empreses i el suport escàs rebut per part de les administracions competents. I val a dir que, en moltes altres coses, anem a l'inrevés de l'Europa dels 15, on la contractació de persones amb discapacitat en les seves diferents modalitats (contractació directa, treball en suport, centres especials de treball) és una activitat subvencionada i protegida, ja que ha demostrat la seva rendibilitat social i econòmica.

Durant la propera legislatura, el nostre país haurà d'actuar d'una manera madura i per tant haurà de planificar el seu creixement econòmic, sense comptar amb el paraigua dels fons estructurals de la Unió europea. Per tant, serà necessari dissenyar una política econòmica que no estigui dissociada de la política social. Haurem d'establir com a objectiu irrenunciable del creixement econòmic, que aquest estigui orientat primordialment al benestar de la societat en general i així crear el clima adequat per a millorar la situació de les persones més desfavorides, encara que només sigui per quota electoral, i no centrar-nos exclusivament en els rendiments del capital.

Evidentment no aconseguirem cap millora en aquest terreny sense l'ajut de les empreses, i per aquest motiu ens oferim com a suport per a complir amb les seves obligacions en relació a la legislació vigent en matèria de contractació de persones amb discapacitat.

En relació a les administracions, cal exigir que siguin molt curoses i demanin que les seves empreses proveïdores compleixin la LISMI (o el Decret de mesures alternatives en el seu defecte).

Per a desenvolupar un model d'actuació eficaç i de qualitat, cal conèixer a totes i cadascuna de les persones amb discapacitat i demandant d'ocupació, amb la finalitat de dissenyar i facilitar totes aquelles eines necessàries per a la seva integració sociolaboral; és l'objectiu al qual hem d'aspirar, però com una fase més en el procés de desenvolupament i integració social.

No hem d'oblidar el paper tan important que han de desenvolupar els diferents agents socials. Tant les organitzacions empresarials com els sindicats de treballadors han d'impulsar el foment de la formació professional i de l'ocupació, en condicions d'igualtat amb la resta dels treballadors, de les persones amb discapacitat. La negociació col·lectiva ha d'ésser un instrument de vital importància per a la sensibilització dels empresaris i els treballadors pel que fa a l'ocupació de les persones amb discapacitat.

Per tant, l'existència a les terres de Lleida del primer Servei Social d'Integració Laboral especialitzat com el que gestiona la nostra entitat ha de tenir com a objectius bàsics facilitar a tot el teixit empresarial lleidatà un servei d'orientació, formació i selecció adequat per afrontar el desenvolupament de les empreses, i canalitzar l'accés del nostre col·lectiu al món del treball amb garanties per a ambdues parts, treballador i empresa.

En definitiva, des de l'Associació ASPID estem compromesos a fer possible que les persones amb discapacitat des de les seves capacitats pugin col·laborar en el creixement econòmic i social del nostre país.

Josep Giral i Lladanosa
President d'ASPID
Associació de Paraplègics i
Discapacitats Físics de Lleida

Vespre a la Provença

Luz Doménech ara feineja per la cuina –sent el soroll dels plats i el dring de les culleres– i ell se sent cansat (ha viatjat tot el matí: les autopistes se li barregen al cap. Ha sentit una gran alegria quan ha entrat a França per primer cop sol, amb el seu cotxe vell i s'ha deixat gronxar per la verdor cansada de les vinyes de l'estiu a la Provença).

Sota el llum grogós intenta recordar la història que li ha contat Luz Doménech a tocar del canal de Midi, a la petita vila on ella compra pa i pastissos al forner perquè no tanqui la botiga de tants pocs veïns com hi ha. La recorda, sota els grans plàtans, el gran canal du Midi passant lentament, com flueix la memòria.

La imagina, les cares se li apareixen en blanc i negre, com les fotografies d'aleshores.

Veu el vigilant que albira la renglera dels camions a punta de dia. Amb els prismàtics observa la columna de milicians que ve de Lleida.

“Camions plens de milicians”. “Vaig a avisar lo Doménech i l'Iglésias”.

Corre escales avall del campanar, travessa la placeta de missa i entra corrent a la casa de les joventuts llibertàries: “vénen els milicians. Camions de milicians, per la carretera de Lleida”. Entra a la cambra on dorm Salvador Doménech i li tusta un braç.

“Vénen milicians, milicians del POUM!”, crida.

S'imagina l'ull de la càmera filmant el reng de camions entrant al poble. Un pla zenital: els uns pel carrer lateral, al costat dels horts, una imatge de l'aurora, tota vermella, piuladissa d'ocells, verdor d'horta; els altres pel centre (imagina la imatge de les teulades de la vila i pensa quina música pot jugar bé amb aquesta escena). Imagina un primer pla de l'oficial poumista, obrer llegit amb ulleretes rodones com Andreu Nin. Imagina un primeríssim pla dels seus ulls afonats sota les ulleres negres de carei. Sensació de convenciment. Després veu els fusells, untats de greix, i els milicians

sortint dels camions, saltant com a llebres i plantant-se de genolls a terra. Apuntant. Tres segons. Ho veu: travelling dels tres milicians corrent pel carrer desert, corrent fins a la cruïlla on hi havia la casa del poble i la casa de les joventuts llibertàries.

Salvador Doménech, dalt del balcó, pren un altaveu: “que ningú no es mogui de les cases, que es quedin quiets, que no surti ningú.”

Luz Doménech ho ha contat amb amor de filla que acoloreix el record del pare, ara ja mort, cristal·litzat en el record. Salvador Doménech ha estat a la presó per lluitar per l'ideal anarquista. Tothom se l'escolta.

El Josep de la Fàbrica sempre resa, sempre rondina. I avui també rondina quan agafa un matalàs i el fa servir de parapet a la finestra com tots els que estan a la cambra aixecant-se sobresaltats.

“No empunyeu les armes si no és estrictament necessari. En el fons, tots som germans proletaris.”

“No dispareu.”

Jaume del Didaló, encès com una teia, ha agafat l'escopeta de caça i l'ha carregat sense contemplacions. Ha baixat al carrer. S'ha parapetat darrera les columnes dels perxis de baix. Quan ha aparegut el primer milicià al xamfrà ha començat a disparar trets. A un, de poc que no li vola el cervell. El milicià, que és un adolescent, amb uns pantalons que li ballen de grans i una gorreta i un mocador vermell com a uniforme ha corregut carrer amunt, espantat per la cara de ferocitat del tirador.

“Vine aquí, si tens collons!”, ha cridat Jaume del Didaló.

Mentrestant a la casa del poble de la UGT, les passen magres. Hi ha tres joves que munten guàrdia al primer pis. Jugaven a cartes, cargolaven cigarrets de picadura, fumaven i parlaven de les xiques del poble.

Quan han sentit els primers trets s'han esverat. Una cosa és parlar de la revolució i l'altra és veure com sis milicians armats amb fusells pugen per les escales.